

De houdbaarheids datum van: „Genesis 1: 14-18” is sinds 1923  
gepasseerd. Add

God zei: ‘Er moeten lichten aan het hemelgewelf komen om de dag te scheiden van de nacht. Ze moeten de seizoenen aangeven, en de dagen en de jaren, ze moeten dienen als lampen aan het hemelgewelf, om licht te geven op de aarde.’ En zo gebeurde het. God maakte de twee groet lichten, het grootste om over de dag te heersen, en het kleinste om over de nacht te heersen, en ook de sterren. Hij plaatste aan het hemelgewelf om licht te geven op de aarde, om te heersen over de dag en de nacht, en om het licht te scheiden van de duisternis. En God zag dat het goed was.

### Genesis 1: 14-18

Het licht heeft een snelheid van vrijwel exact 300.000 kilometer per seconde. De afstand die een lichtstraal in één seconde aflegt (300.000 kilometer) wordt wel een *lichtseconde* genoemd. Op soortgelijke wijze is een lichtjaar gedefinieerd als de afstand die licht in één jaar tijd aflegt.

Het aantal kilometers in een lichtjaar is eenvoudig te berekenen. Er gaan 60 seconden in een minuut, 60 minuten in een uur, 24 uren in een dag, en gemiddeld 365,25 dagen in een jaar. Een lichtjaar is dus gelijk aan  $300.000 \text{ kilometer} \times 60 \times 60 \times 24 \times 365,25 = 9.467.280.000.000$  kilometer, ofwel ca. 9,5 biljoen kilometer.

Omtrek van de Aarde op de evenaar is 40.000KM

### Citaat

‘Edwin Hubbles ontdekking <sup>in 1923</sup> (van een ster die een miljoen lichtjaar afstaat van de Andromeda nevel) zette de manier waarop de mens aankeek tegen zijn plaats in de wereld volledig op zijn kop, en de effecten op lange termijn waren gigantisch. In de loop van drie millennia was de aarde, begonnen als een platte schijf waarvan men alleen de onmiddellijker omgeving kende, eerst rond geworden, toen losgewrikt van zijn positie als het middelpunt van het heelal en gedegradeerd tot satelliet van een zon, die vervolgens een van talloze zonnen bleek te zijn, een melkweg van zonnen. Nu was gebleken dat dit melkwegstelsel niet het hele heelal was, zoals eerder gedacht, maar slechts een van de talloze van dit soort stelsels in de immense, eindeloze, steeds verder uitdijende ruimte. In dit concept was de aarde slechts een oneindig klein stipje in een oneindig groot geheel. Het was de laatste en misschien wel zwaarste slag die werd toegebracht aan het narcisme van de mensheid. Niet alleen bevond de mens zich niet in het hart van het universum of op zijn minst op een belangrijke plaats, maar de hele mensheid leek nu verloren, een nietig stipje in de onmetelijke duistere leegte van de ruimte. Einde citaat bldz154 uit ‘Alleen onder de Wolken van Philippe Blom.